

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8250 van 21 maart 2012
in de zaak A. 203.910/XIV-34.039**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
 van hun minderjarige kinderen
 XXXXX
 XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julie Tieleman
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 74.626 van 3 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 maart 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen directe werking in het Belgische recht. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of de verzoekers zich in casu dienstig kunnen beroepen op artikel 4 van de Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en op artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bewoording van punt 3.10 duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen toepassing maakt van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet maar wel van de uitzondering voorzien in artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers dat de kritiek van de verzoekers “dat er door de commissaris-generaal (...) geen goede redenen zouden aangehaald zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, (...) geen argument (is) voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus” omdat “de commissaris-generaal (...) terecht (heeft) vastgesteld dat door verzoekers niet wordt aangetoond dat de bescherming die door de Litouwse overheid wordt geboden, ontoereikend zou zijn” waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze besluit dat de Litouwse autoriteiten wel degelijk onmiddellijke, doortastende en redelijke maatregelen heeft genomen vanaf het moment dat de moeder van de verzoeker beroep deed op bescherming. Op geen enkel punt verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, uitgezonderd daar waar de middelen van de verzoekers worden weergegeven. De kritiek van de verzoekers berust wat dat betreft op een foutieve lezing van het bestreden arrest. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het tweede onderdeel van het enige middel geven de verzoekers een feitelijke uiteenzetting waarmee zij in wezen trachten aan de tonen dat de verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Dergelijke uiteenzetting raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op éénentwintig maart tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams